SPORTURI TEHNICO-APLICATIVE

MOTOCICLIȘTII JUNIORI AU DOMINAT NET

O prezență inedită: copiii!

Pe poligonul de școlarizare auto al I.T.B., de pe platforma industrială din Bulevardul Ion Șulea, poligon care, grație inițiativei și eforturilor constructorilor, constituie și un excelent motodrom (probe de îndemînare) sau kartodrom s-a desfășurat ultima etapă, a VI-a, finală, a campionatului Capitalei la motociclism-îndemînare. O întreagă după-amiază, pînă la căderea serii, platoul cu țesătura lui de „bretele" din beton a fost arena unor dispute aprinse, a unui spectacol în care competitorii vroiau — și au reușit în mare măsură — să demonstreze frumusețea acestui sport în care omul și mașina formează un singur element: motociclismul artistic. Nu este de mirare că buna propagandă făcută de organizatori, ca și... „glasul" motoarelor au atras aici un mare număr de tineri ieșiți din schimb de la marile unități industriale învecinate. Întrecerea a constat din cîte două manșe — seniori, juniori și copii, masculin și feminin. Dincolo de alergările propriu-zise, care au fost, în general, de bun nivel tehnic, concurenții dovedindu-se și iscusiți mecanici (un prețios cîștig pentru ei, din acest sport) am dori să subliniem cel puțin trei lucruri. Mai întîi că și această ultimă etapă a fost dominată de juniori, cîteva zeci de alergători, dornici să se afirme în acest sport tehnico-aplicativ. Din documentația secretarului comisiei de specialitate a C.M.B.E.F.S., ing. Armand Vrinceanu, neobosit animator al motociclismului și automobilismului (de epocă) bucureștean, desprindem că actualul campionat a antrenat în întrecere peste 100 de juniori, mulți dintre ei reale

talente. Aceasta, drept urmare a preocupării unor secții, cum sînt cele de la I.T.B., I.M.G.B., I.I.R.U.C., pentru atragerea elevilor și tinerilor muncitori spre sportul cu motor.

Al doilea lucru pe care am vrea să-l evidențiem este interesul dovedit de comisia municipală de motociclism — președinte fiind un alt vechi inimos și competent organizator, Gheorghe Didescu — pentru buna desfășurare a competițiilor. Și de data aceasta cîștigătorilor le-au fost înmînate diplome ale „Daciadei", frumoase trofee și premii.

În sfîrșit, semnalăm o prezență inedită, surprinzătoare, la această ultimă etapă a campionatului pe Capitală: formația de copii motocicliști a cercului „Șoimi și pionieri — speranțe" — băieți și fetițe între... 3 și 9 ani, pe mașini liliputane, realizate de părinții lor — mecanici la serviciul de asistență tehnică moto al cooperației. Evoluția micilor alergători a încîntat pur și simplu asistența (Bravo, șoimilor! Așa cresc tehnicienii de mîine). Merită să fie programați pentru a fi văzuți și cu prilejul altor competiții sau demonstrații sportive. Dar iată cîștigătorii etapei a 6-a: seniori 50 cmc — Dumitru Ciuraru (I.M.G.B.); pînă la 175 cmc — Tiberiu Troia (I.M.G.B.), peste 175 cmc — Iulian Ciobotaru (I.T.B.); juniori — Gabriel Bratovici (I.M.G.B.); junioare — Carmen Dumitrescu (C.S.T.A.); copii (primii trei) — Iliuță Sandu (cl. a IV-a Șc. 113), Ciprian Marin (cl. a II-a Șc. 196), Antoanela Marin (cl. a IV-a Șc. 86).

La I.N.M.T. din Capitală

ACASĂ LA CONSTRUCTORII DE MOTOARE ...DAR ȘI DE APARATE DE ZBURAT

În fiecare dimineață, la răsăritul soarelui, pe stadionul Steaua din Capitală poate fi văzut un om făcînd, neobosit, cîteva ture de pistă. S-ar crede, la prima vedere, că-i un atlet la antrenamentul obișnuit. Cine și-ar închipui că perseverentul sportiv este... aeromodelist? Dandu Petrescu, pentru că despre el este vorba, construiește aeromodele de vreo 35 de ani și cam tot de atîția își lansează în văzduh aparatele sale de zburat în marile și micile competiții de planoare A2 — cum este numită în codul F.A.I. categoria căreia s-a consacrat. Ce legătură are activitatea de constructor de modele cu alergările sale zilnice de pe stadion? Are, și încă foarte strînsă, pentru că mica aeronavă odată lansată poate fi dusă de vînt, de curenți termici, la kilometri întregi distanță, silindu-l pe constructor să alerge peste cîmpuri, prin gropi și peste culmi, pentru a o recupera. Dînsul știe asta de cînd era copil și de-atîtea și-atîtea ori numai condiția sa fizică excelentă l-a ajutat să valorifice pe deplin iscusința de constructor investită în aparatele sale — adevărate bijuterii ale tehnicii — urcînd spre marea performanță. Dandu Petrescu este unul din marii performeri ai aeromodelismului nostru: multicampion republican, vicecampion balcanic în 1979 și campion balcanic în 1981, în Turcia, al 4-lea performer din Europa (la 17 secunde doar de cîștigătorul titlului, la Mostar, în Iugoslavia), și cel mai bun... planorist din țară în 1982... O „carte de vizită" la care a adăugat, de curînd, titlul de maestru internațional al sportului.

Îl vizităm pe perseverentul constructor în atelierul secției de aeromodelism din Institutul național de motoare termice, unde lucrează. O sală spațioasă și luminoasă, cu mese pline de scule, de materiale de construcție, schelete de aparate aflate în lucru, utilaje de tăiat, de șlefuit de cea mai înaltă tehnicitate. Aflăm cu oarecare uimire că complicatele și delicatele mașini au fost proiectate și construite chiar de el, că o parte din lonjeroanele de modele legate mănunchiuri au fost fasonate de Petrescu, pentru a le dărui unor colegi care au nevoie de ele — chiar vitorii săi concurenți (gestul ni se pare de o mare frumusețe). În jurul lui Dandu Petrescu activează un colectiv întreg de entuziaști...

„Avem, după cum vedeți, condiții excelente de lucru — ne spune — grație sprijinului de care ne bucurăm din partea conducerii institutului, a tovarășului director Ion Buzescu, a comitetului de partid, a comitetului sindicatului, a unor entuziaști susținători ai sporturilor tehnice, ca ing. Virgil Clapon — șef de secție, ing. Mihai Crăcăuanu și alții". Dar asociația sportivă? „Ne sprijină și ea..." — și începe să ridă. Aflăm că președintele acesteia este... Dandu Petrescu, iar vicepreședinte George Craioveanu, antrenor emerit. Am înțeles atunci cum se explică faptul că la I.N.M.T. funcționează și o puternică secție de deltaplanism, una de automobilism (care are o întreagă vitrină de trofee) și este în pregătire una de karting. Acestea pe lîngă obișnuitele activități de masă...

Rubrică redactată de
Viorel TONCEANU

„Frații Buzești" 1882-1982

SPORTUL, TINEREȚEA LICEULUI CENTENAR

În prima zi a acestei luni, Liceul de matematică-fizică „Frații Buzești" din Craiova a împlinit 100 de ani. Centenarul unui lăcaș de cultură este un frumos prilej de sărbătoare a spiritului: 100 de ani de școală înseamnă tot atîtea promoții de oameni mai buni, mai învățați și mai sensibili. Pragul trecut de liceul din Bănie a reprezentat un moment de retrospectivă, de la începuturile grele ale „Gimnaziului real", cu 62 de elevi în primul an de existență, la colosul școlar de azi, cu 3 192 de elevi cuprinși la studii în anul centenar. De-a lungul anilor, deveniți tradiție, la „Frații Buzești" au învățat și s-au format, pornind de aici spre viață, mari personalități ale României, în toate domeniile.

Frumoasele festivități prilejuite de sărbătoarea centenarului ne-au relevat și tradiția sportivă a liceului, ne-au întărit convingerea că educația fizică și sportul constituie o parte importantă a actului de educație desfășurat la „Frații Buzești". Asociația sportivă a elevilor liceului, avînd ca președinte de onoare chiar pe directorul liceului, prof. Alexandru Dinu, și un neobosit animator în prof. Constantin Bobei, responsabilul catedrei de educație fizică, și cel mai vechi profesor al liceului, a reprezentat în permanență o pepinieră a sportului de performanță craiovean. Sportivi și echipe campioane școlare și de juniori sau seniori; sportivi în echipe divizionare sau în loturile naționale; maeștri ai sportului și chiar participanți olimpici s-au apropiat de sport și au urcat treptele performanței ca elevi ai liceului.

Prezentîndu-ne diplomele și cupele cîștigate de sportivii și echipele liceului, albume de fotografii, liste cu vedete sportive ale școlii, tabelele cu recordurile — atletice sau în probele de pregătire fizică generală ale liceului — profesorul Bobei era emoționat. Este de 25 de ani la „Frații Buzești" și de tot atîția ani luptă ca prestigiul liceului să crească și prin sport. A reușit, și poate cel mai mult se bucură pentru faptul că 67 dintre elevii care i-au trecut prin mînă și-au descoperit și împlinit vocația de profesor de educație fizică, 21 dintre ei activînd chiar în Craiova.

Sportul n-a lipsit nici din programul manifestărilor omagiale ale centenarului. O secțiune specială de educație fizică și sport în cadrul sesiunii de comunicări științifice a foștilor absolvenți și profesori, a actualelor cadre didactice și a elevilor, un „Cros al centenarului", finalele pe liceu la atletism, baschet, fotbal și volei, întîlniri omagiale între echipe de azi ale liceului cu cele ale promoțiilor trecute.

Prezență remarcată în viața de zi de zi a liceului, educația fizică și sportul au constituit unul din punctele de atracție ale manifestărilor centenarului. Prieten cu sportul, liceul de-un veac, cu nume și renume glorios, rămîne mereu tînăr.

Vladimir MORARU

OMUL CARE A FĂCUT... GAZON ENGLEZESC ÎN GHENCEA

Anonimii arenelor

— De fapt, cine sînteți dumneavoastră, Rudolf Konrad?

— Un fost jucător de rugby, la Stadiul Român, purtat de valurile vieții, după absolvirea Liceului industrial — secția electromecanică, cînd la federația de rugby (al cărei secretar am figurat 2—3 ani, pe vremea cînd președintele acestui for era binecunoscutul exinternațional și strălucit arhitect Ascanio Damian), cînd activist la Organizația Sportului Popular, cînd dispecer coordonator sau șef de lot la întreprinderea „Vulcan". Toate acestea pînă în 1969, cînd am venit la clubul Steaua ca director al unui grandios complex sportiv, pe care-l știu de la cota zero.

— Un moment, nu pricep: cum a ajuns electromecanicul un atît de priceput făuritor de terenuri? Prin ce școli ați trecut?

— Mă feresc de cuvinte mari, dar, credeți-mă, școlile de care întrebați au fost... una singură, a muncii, a muncii făcute cu pasiune. Vedeți dumneavoastră, fiind din familie de meseriași am deprins de mic noțiuni de lăcătușerie, tîmplărie, electricitate. Iar prin '48, cînd am primit sarcina refacerii Stadionului tineretului și a ștrandului, toate acestea mi-au fost de mare folos, plus că ceva mai înainte — lucrînd la pregătirea ONEF-ului pentru meciul de fotbal cu marea echipă de atunci a Ungariei — am privit numai ochi și urechi la munca grădinarilor veniți să așeze iarba, știind deja, cînd munceam la „Tineretului", că brazdele trebuie să aibă aceeași grosime pentru a se îmbina perfect, că după drenaj vine așezat patul vegetal de 30—35 cm, apoi o nivelare ireproșabilă, prin cilindrare, peste care se aruncă pămînt amestecat cu mraniță și abia într-un asemenea moment e rîndul brazdei. După spațiile de la „Șosea" au urmat pentru mine multe experiențe — la Ploiești sau Cluj (Moina a alergat și pe piste făcute de mine!), în București, în șos. Ștefan cel Mare, la fostul complex al C.C.A. Pentru ca de 13 ani să mă aflu, aici, în Ghencea, unde am găsit un teren de fotbal cu iarbă — mai degrabă cu pir! —, cu o pistă de atletism (ambele deteriorate), două terenuri de tenis, unul de handbal, altul, cu zgură, pentru fotbal. Iar astăzi — priviți! — sînt zece terenuri de tenis cu zgură roșie, altul de beton; un teren bituminizat de baschet, două — bitum plus zgură — pentru handbal; unul, gazonat, de rugby; un teren cu zgură roșie, patru gazonate pentru fotbal, altul de minifotbal. Plus stadionul de 30 000 de locuri.

— Vă citesc lesne bucuria cînd priviți această „bijuterie"...

— Dar nu e numai bucuria mea! Aici au muncit mulți oameni, eu fiind doar unul dintre ei, acela care a gîndit amplasamentele și a căutat în multe locuri iarbă bună, pînă a alege iarba de luncă din comuna Ciocănești. Dar fără munca deosebită, pasionată a tuturor celorlalți nu se realiza nimic.

— Tot reveniți în discuție la această modestă, aparent neînsemnată iarbă...

— M-am legat de gazon încă de pe vremea cînd eram sportiv. Știți, doar, rugbystul suportă placaje, simte deci nu o dată mătasea ierbii. E o plantă sensibilă dar tenace, din care poți face multe. Iată, într-o zi, a venit la mine cineva: „Măi Rudi — mi-a zis — cum fac oare englezii de reușesc tot felul de dungi, de linii, de figuri geometrice pe gazon? Sînt ei mai grozavi?" Nu vă dați seama cît m-a ambiționat chestia asta cu „grozăvia" englezilor. M-am apucat, împreună cu unul dintre cei mai buni muncitori de aici, de la Complex, Augustin Mitu, să încercăm marea (verde) cu degetul. Am tatonat cu placaj, apoi cu tuns. Nu mergea. Hai, i-am spus lui Mitu, să vedem ce iese cu cilindrarea. Și a ieșit! Acum facem ce vrem pe iarbă, romburi, dacă vreți. Și sînt mîndru că noi, la Steaua, am reușit primii în țară așa ceva, precum și stema clubului pentru al cărui ajutor la realizarea ei îi mulțumesc acum public arhitectului Constantin Țețu.

— Dintre oamenii cu care lucrați, cine simte, ca dumneavoastră, cum crește firul de iarbă?

— Nu e numai unul și nu aș vrea să fac vreo nedreptate dînd un nume-două. Pot să vă mărturisesc, în schimb, cît de mare plăcere îmi face să văd tehnicieni preocupați de aceste probleme mai puțin spectaculoase. Simt așa, o căldură în inimă, cînd îi văd pe alții înțelegînd, ca și mine, rostul unui gazon primitor, al stadionului cît mai cochet. Iar cea mai mare bucurie e aprecierea muncii mele modeste de către sportivi. Lor, sportivilor și sportului, le-am dăruit și le voi mai dărui încă o parte însemnată din viața mea, poate cea mai frumoasă...

Geo RAEȚCHI

RUGBYUL ȘI FILATELIA

Printre exponatele Expoziției filatelice „Ziua mărcii poștale românești" — organizată în perioada 15—20 noiembrie în Capitală — s-a aflat și un întreg poștal alcătuit din trei plicuri cu imagini de rugby. Pe acest întreg (din care vă prezentăm alăturat unul dintre plicuri), editat în culori de Direcția generală a poștelor și telecomunicațiilor, cercul filatelic P.T.T.R. din filiala A.F.R. București a obliterat o frumoasă ștampilă, reprezentînd o minge ovală, avînd înscrise datele meciului România — Franța de la 31 octombrie (13—9). Cum este vorba despre primul întreg format din trei valori dedicat sportului cu balonul oval — sperăm că iubitorii rugbyului și ai filateliei nu scapă prilejul de a-l avea în colecție...